

CONSTANTÍ.
EL BALL DE LES COQUES PER SANT SEBASTIÀ

RECORDS DE CONSTANTÍ

Dr. Miquel Aleu Padreny.

Constantí. El Ball de les coques per Sant Sebastià

Esquellots

El políglota Pep Mundet

Renoms de Constantí

CONSTANTÍ. EL BALL DE LES COQUES PER SANT SEBASTIÀ

Constantí...
a principis
del segle passat
era "un poble ric"
però... mig aturat.

No s'havia desganxat
de la rutina,
com Torredembarra
o el Catllar.

Se'n desentenien;
ells seguien
la "tradició"
no volien "maror".

Els celebraven
les seves "Festes",
-no faltaria més-
i es divertien
com el que més.

A l'estiu
per Sant Feliu
la Festa Major-Gran
a l'hivern
la Festa Major-Petita
per Sant Sebastià.

Per l'amodorrament
no tenien "grans cafés"
i tampoc, "sales de ball",
i per més sarcasme
eren de "particulars".

N'hi havia dues,
per un costat,
a "Cal Pigat".
Una casona gran
amb dues cantonades
al carrer Mitjà
per la Baixada
de la "Peixateria"
i per la de la Font.

Per l'altre costat,
a Cal "Pep de l'Olla"
allà al Carrer Major
després del racó
de Ca l'Esquerrà.

Però, aquests
establiments
no eren suficients
per les Festes Grans,
o per a molta gent.

I ho solventaven...
a l'estiu
per Sant Feliu
llogant "envelats"
i una "colla de músics".

I els plantaven
/hi havia dos partits/
el Partit de l'Ajuntament
era el "preferit"
a la Plaça del Castell.

I el de l'oposició
fora a l'Hort de Gassol
o al capdevall
de La Raval.

Però, per Sant Sebastià,
no hi havia forasters
i eren... "més ràncis"
i a més "els del Gremi"
eren més pobrets.

Com que la festa
-pot ser pel fred-,
tenia més caire
... piatós ...
no hi havia partits
i ballaven units
a la Plaça del Castell.

La "Germandat"
de Sant Sebastià
començava la Festa
ja de bon matí.
Feien un cercavila
amb les gralles
(eren de Valls,
estaven llogades).

No cal dir
que en aquell temps
feien més saragata
perquè no hi havia
tants sorolls
i tot retronava.

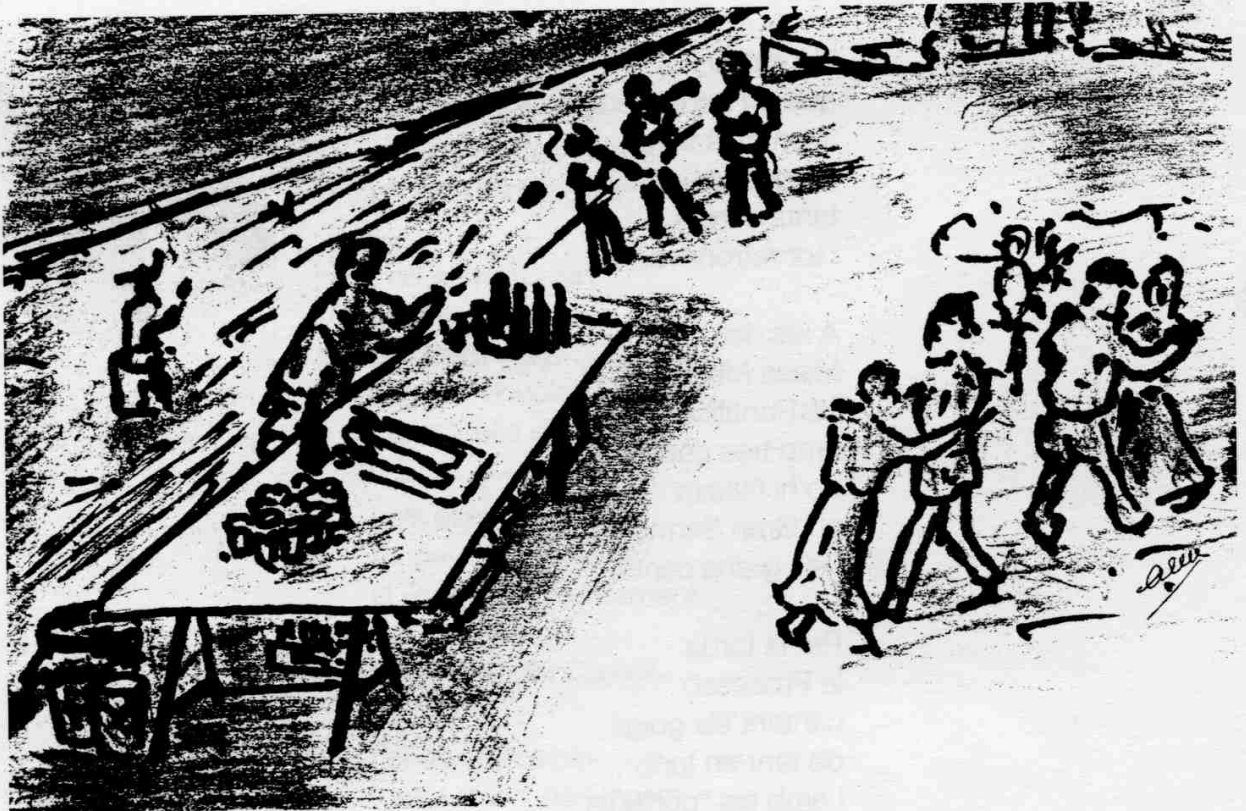
A les deu
Missa Major,
de Pontifical,
amb tres capellans
no hi faltava
el "Gran Sermó"
i els grans cants.

Per la tarda
la Processó
cantant els goigs
de tant en tant.
I amb els "portants"
de la "gran bandera"
que feia més goig
que la de Sant Roc.

Ja havien completat
amb la "devoció".

Lavors es preparaven,
perquè a la nit
hi havia
"el ball de les coques"

A Constantí
no hi havien
patisseries
això sí,
cinc forns de pa,
que feien per encàrrec
"coca adobada".

Festa Major Petita de Constantí, Sant Sebastià. Ball de les coques a la plaça del Castell, a la nit amb la llum de carburo, el mosso del café, els grallers...

Com tots els pobles,
del Camp de Tarragona,
no tenien el costum
com els del Priorat,
la Ribera d'Ebre,
o el Montsià...
de fer "pastetes"
/"magdalenes...
corassones, estrelletes
barretets o capsetes"/.
-com a cosa excepcional-
feien "orelletes"
i "coques de llardons".

Per a Sant Sebastià
algunes vegades
baixaven
d'altres contrades
a vendre "torrons".
Els del poble deien:
... Sant Sebastià
totes les Festes
va tancar
menys la Candelera
que venia al darrera.

Com que tancava el Nadal
no era res d'estrany
que venguessin torrons.
I encara que fos lluny
des del poble d'Agramunt
posaven la parada.
Venien torrons d'avellana
uns negres i durs
com de caramel,
i els altres clars i tous
eren els de "neu".

Bé, amb això,
i coques i sorpreses
comensaven les Festes
a dalt del Castell.

Després de sopar
a plena nit
amb un fred

Els "torronaires d'Agramunt" vénen torrons forts i tous... de caramel i de neu...
a la llum d'un fanal d'oli i pelats de fred.

que pelava
pujaven els grallers
fent serenata
i a dalt del Castell
arreconant-se
a la paret del "Fondo"
(l'antic "foso" del Castell)
amb algun fanal
o llums de "carburo".

Hi tenien preparat
amb posts i bancs

un gran taulell
on hi servien
-algunes coques-
i gassoses de tap
(de les que petaven)
i varietat de xarops.

El vi, no podia faltar
i ja sigui amb "bot"
o amb "carretell"
es bebia al galet
i es "xirriscava",
i com no a veure...
qui aguantava.

N'hi havia que es dormien
ans d'anar al llit,
hom deia que bebia
per a "matar el fred".

Els grallers
feien el seu paper
però clar
amb aquell instrument,
-eren afeccionats
tocaven d'oïda-
no sabien música
el "repertori"
era limitat.

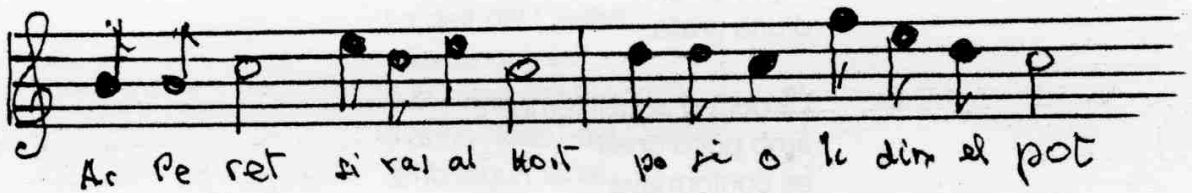
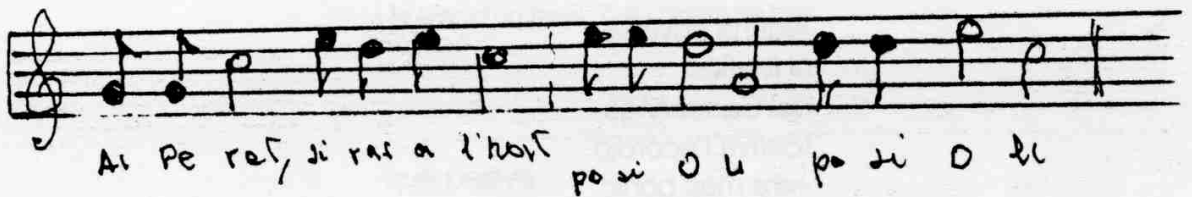
Alguna anyada
el Maties
del Carrer Mitjà
tocava l'acordió
-era més bonic
però no tenia
la potència
d'una gralla.

La gent d'aquell temps
amb poca cosa
es conformava
i estaven contents
amb uns quants balls.
Només que els hi toquessin
"passos dobles", "xotis" i "polkes"

alguna "americana"
o com diuen ara
unes "habaneres",
algun vals
i per al final
un "vals cargolat"
o una "jota"
ja es conformaven.

I si no...
inlús ajudaven
als pobres grallers
i seguint un compàs
els hi cantaven.

Jo recordo que d'infant
cantaven
com un pas doble
aquesta cançó
-Ai Peret
si vas a l'hort
posi oli
posi oli...
Ai Peret
si vas a l'hort
posi oli
dins del pot-

Això vol ésser la tonada de la cançó del Pas Doble "Ai Peret si vas a l'hort".

o aquell xòtis
 tant conegut
 -Ai Pep Anton
 ai Pep Anton
 on tens la dona?
 La ting al llit
 la ting al llit
 que no està bona!
 Què li daràs
 què li daràs,
 per medicina?
 Un parell d'ous
 un parell d'ous
 i una sardina-.

Tot això
 ho cantava,
 no sols la canalla
 sinò que ho corejava
 el que ballava,
 i la gent
 que ho mirava.

Ai Pep An Ton Ai Pep An, Ton, on tens la dona? la tin

la ting al llit que no està bona que li daràs que li

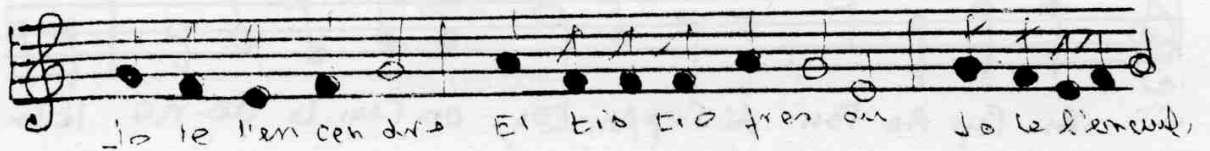
per medicina un parell d'ous, un parell d'ous i una

En aquest pentagrama es vol escriure la solfa de la tonada del "Ai Pep Anton".

I s'entussiasmava;
doncs els grallers
els acompanyaven
fent saragata.

Això era la tornada,
però la joventut
tirava de ratlla
i a cops, es passava.

No s'imagineu
com es divertia
tant amb les cançons
com amb les gralles
-Jo te l'encendré
el tiu tiu frescu
Jo te l'encendré
el tiu de paper!-

Aquesta cançó la cantaven els més petits després, amb la següent continuaven els més grans.

Amb la mateixa tonada,
 els grans cantaven:
 -El senyor Ramon
 empaita a les criades
 El senyor Ramon
 empaita a tot el món.
 Les pobres criades...-

Aquella "americana"
 -Una senyora
 balla el fandango
 i en porta polvos
 de contrabando-
 -Ai mare mare vinga
 mare vinga
 i lo veràs

U na se nyo ra de mi go ran po En poi ta poi voi

de con tra ban do Ai Mare - Mare Vinga Mare

lo lo ra to to po to no te de pa lars per lo ca i

i pel nas

tota plena de polvos,
per la cara
i pel nàs-
-Una senyora
de ringo-rango
en porta polvos
de contrabando...
(Era una barreja
d'habanera i vals).

Hom se'n feia creus
del que aguantaven
aquella gent.

No els que ballaven
que amb l'exercici
i el moviment
i sobre tot
per la joventut
ho suportaven...

Però, la gent gran...
aquelles mares
que acompanyaven
a les seves filles...
allí quietes
acurrucades
a les cadires
... si no cantaven
i estaven quietes
quedaven ertes
i entamonides.

...Bé sigui dit:
-per les calories
d'aquelles dones
esteu-ne segurs
eren les que menjaven
més trossos de coca.

I aquells que ballaven
amb les seves filles
les obsequiaven
amb llepolies.

A més de les coques
i dels torrons
venien anissos,
pinyons i caramels.

I alguna "padrina"
portava de casa
un "pa de figa"
o unes avellanes
o ametlles torrades.

Era qüestió
d'aguantar el fred
... Així menjant
atiaven el braser
amb l'estomec plé
s'ho passaven bé.

Mercès a les jaies
no acabaven tard.

Hi va haver un any
que al retirar
anaren...
a Missa Primera
i els capellans
els hi deien
que "no era edificant"
amb aquella clientela.

Les jaies responien
que daven les gràcies
a Sant Sebastià;
i li demanaven
que els donés vida
per poder-hi tornar.

I així acabaven
el "Ball de les Coques
de Sant Sebastià".

ESQUELLOTS

En molts pobles
hi ha el costum
que quan es casen
uns... "vidus"...
ho celebren
cada vesprada
fent una "escallotada"
davant la seva casa.

El nom d'esquellots
ve, d'"esquilla"
una espècie
de campana basta,
feta amb una
planxa metàl·lica
cargolada i soldada
o rematxada
amb un "clau"
per "batall"
i una nansa.

Era utilitzada
per penjar-la al coll
d'una bèstia mansa,
que guiava el ramat
ajudant al ramadà
o pastor...
que el portava.

N'hi havia
de molt grossos
... per les vaques
i de més petits
per les ovelles
o per les cabres.

Quant s'anunciava
una possible "nosa"
entre vidus
ja s'organitzava
la colla...
per la saragata.

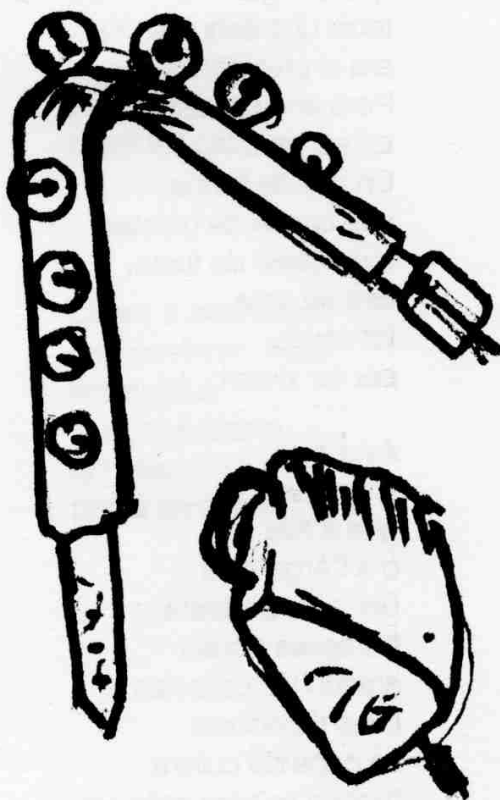

Això vol dir
que si algú...
tenia una esquella
era el preferit.
Però en son defecte
tot servia...
Un pot de llauna
una capsa de galetes
o un caixó de fusta,
tant se valia
tot servia
per fer xivarri.

Avui dia
-recordeu
que a Xile
o a l'Argentina
per a fer protesta
les seves dones
agafen les cassoles
o les tapadores
i a cops de cullera
"hacen música callejera"

Jo no sé
si a Catalunya,
l'Esquellotada
és una "protesta";
a mi em sembla,
que el que es busca
és fer "gresca".
I amb el pretext
del casori
de vidu o vídua
fer una Festa
a la seva esquena.

Doncs si el nuvi,
no esquitxava
algun caleret,
o els obsequiava
amb unes galetes
o unes copetes
la saragata
no s'acabava.

Collar de picarols

Esquelles

Recordo que
a Constantí
quan jo
era petit
es volien casar
dos vidus.
Els seus renoms
ell, era "el Xivo"
i ella "la Mariana"
eren pobres
i no tingueren fillets
en l'altra matrimoni
... i no era mania
es volien
per fer-se companyia.

Aquells esquellots
duraren tres mesos:
Per allà a les
vuit de la nit,
no fallaven
tota la gent
se n'anaven
davant de la casa
a fer saragata

Amb el temps
inlús cantaren
aquesta cançó
acompanyats
d'un acordió.

-El Xivo i la Mariana,
es volen casar,
no tenen cadires,
per a festejar...

Una que en tenien
té el cul foradat,
s'hi van per a seurer
i es fumen de cap-

Els veïns
n'estaven cansats
i ho va acabar
el Sr. Rector
pagant un berenar.

Ei xi va i le Mariama
ez vo lu dae No le men ca di

pe a fetei dae una qui on te-mi on, le oul forar

Si va pe a un ra i ez formen de esp.

EL POLÍGLOTA PEP MUNDET

Pep Mundet
era un home...
-ben plantat-
bastant alt
i un xic grosset.
Cara i ulls grossos
i una mostatxos
ben poblats
amb puntes arrissades
ni a lo Kaiser
ni de Sultans
bones galtes
i "sotabarra".

Això contrastava
amb la seva esposa
que era petita
i esmerlada
però era "modista"
i eixerida...

Jo a ell
no li coneixia ofici
ni era pagés
ni era senyor
o no ho semblava
però no treballava
però ben vivia.
Hom malparlava
i insistia
que ho feia
a l'esquena
de la seva costella.

El seu vestit
era informal:
ell no portava
ni brusa
ni americana
a cops armilla
i per fora
-gabardina-.

Llavors no es coneixia:
ni la caçadora,
ni la pescadora,
ni el gersei,
s'usaba al seu lloc
o el casacó
o el gec de pastó.

I el calçat?
ni sabata
ni espadenya
ell, a la grenya
amb sandalia.

Era un home
-liberal-
volia ser
-intel·lectual-
i pel seu poble
un home neutral
ni dels de baix
ni dels de dalt.
Politicament
No volia ser res
ni extremista
ni anarquista
ni conservador
a ell tot això
li feia pudó.

Si anava al Café,
ho repartia:
o a cal Pigat
o a cal Pep de l'Olla
o al Centre Catòlic
... perquè no sigui dit.
Però no es quedava

ni a jugar a cartes
ni a fer xerrada.

Per a passar l'estona
tots els diumenges
anava a Tarragona
sigui al cine
o a veure
... cosa bona.

Això del cine
el tenia captivat.
Recordo que
quan jo era petit
a l'entrada
de "casa seva"
vaig veure
per primera vegada
a la meva vida
...el cine.

Varen penjar
per les parets
uns cobrellits
de color vermell
perquè no "reflectís"
lo de l'aparell.

El feien uns gitanos
mig ambulants
que anaven
de poble en poble
a passar pel·lícules
de cinematografia.

En aquella entrada
"tot a les fosques"
projectaven el cine
i com que
no hi havia electre
ho feien amb
llum de carbur
/o acetilè /.
Entre una taula
i una escala de mà
s'ho engeniaven

un amb la "làmpara"
i l'altre rodant
dues politxes
que estaven dentades
i feien saragatas
i a cops es trencaven.
La canalla, no pagava
sentants a terra
i... a callar!

La pel·lícula...
era més que muda
no estava escrita
sinó "descrita".

Aquells gitanos
mig en castellà
o en català
i fins i tot en "calé"
donaven la veu
als protagonistes.

"...¡Ahoja puja
les escaleras
Ahora va de veras!
y aquella lucha
a vida o muerte
no tiene la suerte
de ser mentira
porque de verdad
se perdía una vida.
Aquella chica
era su novia
i per culpa d'ella
i de la *gelosia*
hubo aquella riña
que entristeció
a toda la familia...

... Podeis veure
las cosas con lástima
y tener los ojos
llenos de lágrimas.
Era un desconsuelo
porque en el duelo
era el -novio-

'el que moría'
FIN
de la película.

... Ahora ésta,
es de RISA
por esto
amado público
ya podeis emezar
a morir de risa
porque todo passa
muy deprisa..."

Els dies de festa
es repetien
les sessions de cine
i moltes vegades
les mateixes
pel·lícules...

Allí a l'entrada
sentats a les fosques
la gent es cansava
i molts es queixaven
... però home Pep
lo menos tinguessis
unes "gracioses"
o uns anissets
per la canalla
o uns carquinyolis
o cacaüets...
fóra més distret!

Perquè aquests gitanos
parlen castellà nu
i no els entens
-saps lo que volen dir
pel moviment...
d'aquella gent
i perquè ja ho has vist.
Creume Pep Mundet
aixó del *cinematógrafo*
ara se'ls hi trenca
ara se'ls hi crema
i cada setmana

la pel·lícula...
és més petita
i aviat s'acava...

En Pep Mundet
també s'avorria
s'ho passava millor
a Tarragona
però al veure
aquella aflluència
i lo que demanava
un bon dia
hi obrí un café
el CAFÉ NOU!!

EI CAFÉ NOU
ni era de "baix"
ni de "dalt"
ni del "centre"
i per la novetat
era el Café Nou.

Hi anava poca gent
però la suficient
per a portar-hi còmics
... efectivament
durant un temps
hi feren Sarsuela.
Un matrimoni
amb dues filles
I... dura molt temps
I mare, es moria
i les seves filles
trovaren parella
i vet aquí... fóren
de Constantí.

El Pep Mundet
... això sí!
se les dava de llest
Ei! llegia La Vanguardia
i moltes vegades
amb -veu alta-
(només pels veïns).

Vulgues que un dia
el Rector del Poble
engrescà a una colla
per anar de Romeria.
Era una peregrinació
al Santuari de Lurdes.
Tothom en parlava
i s'imaginava
com s'entendrien?
si allí parlaven
el francès
i ningú el savia.
Els capellans
entre ells
s'entenent en llatí
però els d'aquí...
només Ora pro nobis
a escoltar
i quedar en orris!

Per a Pep Mundet
era la ocasió
de saber francès...
No s'ho deixà perdre
i s'hi apuntà
a la Peregrinació.

Ell, es prepararia
demà mateix, aniria
a Tarragona
i a una llibreria
els hi demanaria
aquell llibret...
"Cómo aprender francés
en quince días"
Com faltava més d'un mes
ja el sabia...
Tenia un deliri...
llegia tot el dia
inclús... escrivia
i ho feia amb afició
inclús s'allissonava
fent-ho amb veu alta
i disfrutava
preguntava a algun veí
saps com se'n diu

en francès... el ganivet?
s'en diu "couteau"
pronunciant com
ho llegia, totes les vocals
i la "forquilla"?
és la que s'assembla més
la fourchette
i també s'hi assembla
és el "faveur"
que vol dir favor.
Clar, com que no tenia
cap professor
deia: el que li sortia
ell... ja s'entenia.

Ell s'aprenia els noms
tots de memòria
sense deixar res
amb els ets i uts.
Mira que dir a l'aigua
... EAU!
Res... ¡se'n sortiria!

A la Peregrinació
també s'hi apuntaren
moltes Filles de Maria.
La Maria "marinera"
com a Presidenta.
La Teresina "patinya"
la de cal "grossos"
la Maria "mathores"
i dues majordomes
i com que valia
poques pessetes
-perquè el "franc"
estava per terra
degut a la guerra-
s'hi congregaren
moltes fadrinetes.

Arribà el dia
de la vigília
i es reuniren
per a ultimar

tots els detalls
i preguntaren
a Pep Mundet...
¿com va el francès?
doncs mira
cada dia en sé més!
m'ha costat...
però em sembla
que amb neguit
ho he aconseguit!
...Au revoir!.

¿Qué ha dit?
no ho sé,
ho ha dit en francès!

En aquell temps
portaven poques maletes.
Unes portaven boisses
com a civaders.
Altres paquets
"amb mocadors...
de fer fardells"

És que el viatge
fóra molt llarg
i hi havien d'anar
ben preparats.

Els que anaven
més escarrancits
eren els Vicaris
només portaven
uns "maletins".

Encara era fosc
quant sortí
la Peregrinació.
Amb la tartrana
de cal Grossos
i el cotxe
de "Gasparò"
anaren a l'Estació
de Tarragona
per agafar el tren
fins a Barcelona.

Allí canviarien de tren
fins a la frontera
i farien el "transbord"
doncs els francesos
tenen la via
més estreta
... ja en parlarien.

Anirien de nit
i al mateix tren
hi soparien...
Amb unes bosses
a més del menjar
hi ha ampolles
d'aigua i vi
i a més et donen
gots i coberts
que te'ls pots quedar...

A l'arribar a Lourdes
i mentre esperaven
les habitacions
la Maria marinera
tota presurosa
anà cap al Pep Mundet
i li digué: la Sió...
té una necessitat
pregunta on és l'escusat.

El Pep tot aixerit
preguntà a l'encarregada...
-Madame per faveur
on es l'escusé?
-Non compren pas Monsieur...
- Per faveur on es le comuné?
I altra cop, -non compren pas.

I la Maria marinera insistí
corre Pep, que ara
vol anar de cos,
està marejada
no pot aguantar més...

El Pep apurat
ho feu mímicament
s'axupí davant de la Madame
i fent un gest digué

RENOMS DE CONSTANTÍ

A

Cal Adrià
Alasà
Albanas
Aimat
Alemany
Aleu
Alejandro
Alegret
Alió
Altans
Ambrós Ruina
Ambròs –Agutzil
Andreu
Andressitu
Anca
Anquina
Angelet
Antonia Fustera
Anton del Frare
Anton de la Flauta
Ana de la Foca
Agneta Pigada
Apegalós
Apòstol
Apostolí
Apotecari
Arandas
Artiller

Aubina (bessona)
Aulés
Avaro (Brunet)
Avelino

B

Cal Badia
Badulaca
Balé
Baltasana
Barbarito
Babós
Barber
Bardina
Barracó
Barracona
Bassó
Bassona
Bassoro
Basté
Batllori
Beatas
Bandas
Begós
Berguedà
Burxoc
Busquets
Brígida

Bisbet
Bixac
Bandes
Bernarda
Bixet
Blanquet
Blanco
Bot
Bolanda
Boté
Botera
Bolero
Bosch
Boella
Bombo
Botoné
Bové
Bonal
Bras de Ferro
Bufa Crú
Buiona

C

Cal Cadiré
Calçots
Cansalada
Cagarada
Caga Cols
Caga Senalles
Caga Elàstics
Canela
Canola
Campané
Campanera
Caballé
Calçona
Cap de Ferro
Carme Munnera
Castellví
Carranxo
Caterinet
Capitan
Carreté
Cartrona

Caterina
Cebeta
Cerdanet
Cendra
Cirera
Cisteller
Ciscu (de la Petrona)
Climent
Climentó
Climentons
Clara (miana)
Coll
Coix del Perruquet
Coix del Sastre
Cotxeru
Cotxe de Morts
Cugul
Cubillera
Cups
Curull
Cupido
Currido
Cristòfol

D

Cal Dari
Dalme
Diari
Dessiderio

E

Cal Ebanista
EncepadorEncepadora
Entaulat
Engorno
Escarré
Espadenyer
Espàrrec
Escrivà
Español
Esperança
Escarre

Escarrana
Esquerrà
Escol·là
Estel
Estel·la
Esteve Torà
Estil·les
Enganyós

F

Cal Felip
Felipet
Feliu Bosc
Feliu Forgues
Felip Font
Flare
Flauta
Flarot
Freres
Figueroles
Figols
Filles Fadrines
Finet
Figarola (GRAN)
Fustera
Fustetes
Cal Ferrarota
Francesc
Francès
Forquilla
Forasters
Forgues
Fortuny
Foixà
Cal Foca Ana
Fuster
Fusterets

G

Cal Gabriel
Gabriela
Gabriel -Nicolau

Ganxet
Garriga
Carroff
Gas
Gascona
Gasset
Gasparó
Gasol
Garigus
Gavaldà
Gambat
Gitano de la gralla
Guarda Gros
Guard (Pep de C)
Guarda Petit
Guixaire
Guardillo
Gussi
Gene
Genereta
Generosa
Gemerons
Ginerons
Gents
Gepis
Giner
Gill
Giró
Glaudis
Guillermo
Guineu
Gualis
Gorrista
Guexo
Grassa
Grases
Grossos
Guitarró
Gantxanimes

H

Cal Hereu Grosos
Homens
Homdedeu

I

Cal Ignaci
 Ignacia
 Ca l'Irene

J

Cal Jai cagat
 Josep de la Sebastiana
 Jaume de la Rita
 Josep Llorigó
 Josep Xirimiri
 Joan Ras

LL

Cal Llac
 Llauner
 Llauradó
 Llamp
 Ca la Llampa
 la Llebra
 Cal Lluís Marinera
 Llobeta
 Lloro
 Llucia
 Lluïseta
 Llucia Xata
 Lluís Xem
 Llurigó

M

Cal Maduell
 Magriñà
 Mainé
 Manyé
 Manyano
 Mallorquí
 Marrec
 Martello
 Martellons

Martí Martí
 Martí Sereno
 Maria Plà
 Manet (Antoni)
 Matilde Patarrera
 Marinera
 Marineru
 Mecs
 Met
 Mossegada
 Mossegós
 Moline
 Moliner
 Molins
 Mossèn Elies
 Marieta del Boc
 Maria Santíssima
 Macu
 La Maca (Cisca)
 Maiol
 Massó
 Manel (tenda)
 Marçal
 Marsalet
 Marc
 Marcó
 Matoes
 Montserrat
 M₂artellet
 Marcó
 Marc
 Met
 Miana
 Monné
 Moragas
 Moles
 Mundet
 Mariasso
 Manquet del po
 Mestre de Cases
 Marieta del Rac
 Mrededeu Buida

Masos

Mas de Magrinyà
Marcal
Marinera
Mascaró
Miret
Montaner
Montseny
Muller
Murtra
Mas del Mano
Mas de Mutlló

N

Cal Nac
Napoleon
Niño
Ca la Niña
Nadal
Nom de Déu
Nou

O

Cal Oficis
Oreneta
Oncle Trompis
Ous

P

Cal Paiellu
Paielleta
Paissano
Padrona
Paperer
Pasteretes
Panderetes
Paraire
Pardal
Pastó

Pantxo
Panxa
Pinxo
Patinyo
Pato
Pata
Patxico
Parats
Patou
Parrí
Pansero
Po
Pop
Pedret
Pedrola
Pedrona
Peó
Pep Paxet
Perelló
Persianes
Peiall
Perico Lijero
Petons
Petarré
Penco
Pentinadora
Pigat
Pigot
Pigota
Pio
Pixarró
Plana
Pinyolet
Pones
Pou
Pujanet
Primerenc
Puvill
Perequico
Potecari
Prades

Compostos:

Cal Paco Petarré
Pau de la Sebastiana

Pau Martorell
 Pau Martell
 Pau Maduell
 Pau Soler
 Pep de l'Anca
 Pep dels Alonsos
 Pep Anton
 Pep de la Guarda
 Pep de l'Olla
 Pep Xato
 Pep del Lucus
 Pep Moliner
 Pere-Quico
 Pep de Prades
 Pep de la Paula
 Pep Perri
 Pepito de l'auto
 Pepito Gens
 Pepito Nando
 Pep tou
 Pep Xela
 Pitu de la Ruda
 Pitu Cagó
 Paula Botera
 Pere Gambat
 Peret de l'Oli
 Peret de la Palla

Masos:

Mas de Pastisero
 Palla
 Pel
 Pelat
 Pinyaret
 Pinyolet
 Piero
 Pistolets
 Piulo
 Porta

Q

Cal Quico

R

Cal Rai
 Raset
 Rassolé
 Ranxets
 Rei
 Riuets
 Riñon
 Rintxets
 Ruina
 Ruda
 Ros Solé
 Ca la Raimunda
 Rafela
 Regina
 Reboleta
 Rita
 Ruda
 Ramona Felip
 Rosa de l'Ànima
 Rosa de l'Oli

S

Cal Sabaté
 Sacalló
 Sabonera
 Sagarra
 Saltant
 Sans
 Sanahuja
 Sanet
 Sardanes
 Ca la Secretaria
 Sagristana
 Cal Secundino
 Ses Maiol
 Sec
 Segu de l'Oli
 Serra
 Simó
 Solanes
 Sumanta
 Suca

Ca la Serena
Rosa de l'Oli

T

Cal Talons
Tàpies
Tarrida
Tender
Tort
Totu
Tronxo
Ton Gens
Ton de la Vicenta
Tonet
Ton de la Serena
Ton Xecu
Tona Simó
Teresa de l'Albi
Ton Llach
Tres Pamets
Tuietes
Truiteta Resalada
Teresina Primerenca

V

Cal Valent
Vicentó
Ca la Vicenteta
Vidala

X

Cal Xafarretes
Xafareix
Xato
Ca la Xata
Cal Xec-xec
Ca la Xeca
Ximo
Xut
Xurro

Z

Cal Zopaz